

Sygn. akt I C 1276/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: st. sekr. sąd. Karolina Nesterewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2017 roku w K.

sprawy z powództwa K. A.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę 5.500 zł

I. zasądza na rzecz powódki K. A. od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 4.500 zł (cztery tysiące pięćset złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza na rzecz powódki K. A. od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwotę 1.736,12 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku:

- powódce kwotę 147,16 zł,

- stronie pozwanej kwotę 670,37 zł,

tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłych.

UZASADNIENIE

Powódka K. A. wniosła pozew przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 5500 zł, tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku z dnia 13.04.2015r., wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 1500 zł od dnia 18.08.2015r. do dnia 31.12.2015r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1500 zł od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4000 zł od dnia 29.03.2016r. do dnia zapłaty. Podniosła, że wypłacone dotychczas przez pozwaną zadośćuczynienie w kwocie 500 zł jest za rażąco niskie i nieadekwatne do powstałej krzywdy.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła, że żądanie pozwu jest wygórowane i nieadekwatne do rozmiaru krzywdy. Zarzuciła, że w wypadku z dnia 13.04.2015r. powódka doznała jedynie powierzchownego urazu powłok głowy. Podniosła, że dotychczas wypłacone zadośćuczynienie w kwocie 500 zł jest adekwatne do rozmiaru krzywdy. Sprzeciwiła się również żądaniu powódki w przedmiocie zapłaty odsetek, podnosząc, że uzasadnione jest przyznanie ewentualnych odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 13.04.2015r. powódka (w chwili wypadku mająca 18 lat) doznała urazu (bocznego) skrętnego kręgosłupa szyjnego, co wywołało długotrwały uszczerbek na jej zdrowiu w wysokości 2% (w aspekcie ortopedycznym). Do chwili obecnej powódka odczuwa bóle i zawroty głowy, bóle kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, będące następstwem tego wypadku. Dolegliwości te nasilają się szczególnie przy zmianach pogody, przy niewielkim wysiłku fizycznym i zmuszają ją do przyjmowania leków przeciwbólowych oraz w sposób zasadniczy utrudniają czynności życia codziennego i prace zawodową (aktualnie powódka opiekuje się dziećmi).

Po wypadku powódka została przewieziona do szpitala karetką pogotowia, gdzie rozpoznano u niej powierzchowny uraz powłok głowy (powódka uderzyła głową w szybę samochodową) oraz naciągnięcie mięśni szyi i stłuczenie barku prawego. Zlecono kołnierz ortopedyczny na 5-7 dni i leki przeciwbólowe. Wykonane badanie TK głowy nie wykazało strukturalnych zmian pourazowych. Powódka była następnie, w dniu 24.06.2015r. konsultowana ortopedycznie, lekarz zalecił jej leczenie usprawniające (odbyte przez powódkę w okresie od 9.03. do 22.03.2016r.) i leki przeciwbólowe. Przebywała na zwolnieniu lekarskim przez 2 tygodnie.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii M. J.(k-92-95, 116-117, 162);

karta informacyjna z leczenia z 13.04.2015r. (k-11);

zaświadczenie ortopedy M. B. z 13.04.2015r. (k-12);

wynik TK głowy (k-13);

wynika badania RTG kręgosłupa szyjnego, RTG stawu barkowego (k-14,15);

karta informacyjna z 15.04.2015r. (k-16);

wynik konsultacji ortopedycznej z 24.06.2015r. (k-17);

skierowanie na rehabilitację (k-18).

W chwili wypadku z 13 kwietnia 2015r. powódka była w klasie maturalnej. Przed wypadkiem powódka chodziła na siłownię. Po wypadku przestała ćwiczyć, z uwagi na odczuwane dolegliwości barków i szyi, traci przytomność, robi jej się słabo, ma problemy z koncentracją. Powódka nadal zażywa środki przeciwbólowe. Ma leki przed korzystaniem z komunikacji miejskiej (wypadek miał miejsce podczas jazdy autobusem miejskim). Po wypadku szybciej się męczy, np. podczas sprzątania. Jest bardziej wyciszona, wrażliwa na głośny hałas. Często snił jej się wypadek. Powódka nie korzystała z pomocy psychologa lub psychiatry. Zakończyła powypadkowe leczenie ortopedyczne. Przed wypadkiem nie miała problemów zdrowotnych.

Dowód:

zeznania świadka E. A. (k-180)

zeznania powódki (k-180v.-181)

Przebyte w wypadku urazy nie wywołały u powódki następstw neurologicznych. W tym aspekcie funkcje kręgosłupa powódki są prawidłowe i nie powodują ograniczenia w wykonywaniu codziennych czynności życiowych, rodzinnych, kontynuowaniu nauki, powódka zachowała pełną możliwość korzystania z aktywnych form rozrywki i rekreacji. Powódka nie wymagała i nie wymaga pomocy osób trzecich w związku z przebytym wypadkiem. Leczenie powódki było krótkotrwałe i przebiegało bez powikłań, bez następstw w postaci zespołu neurologicznego pourazowego. Rokowanie co do stanu zdrowia powódki jest dobre. Powódka nie wymaga dalszego leczenia i rehabilitacji.

Dowód:

opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. S.(k-143-144)

Pismem z dnia 7.03.2016r. (doręczonym w dniu 14.03.2016r.) powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 5500 zł, tytułem zadośćuczynienia, w terminie 14 dni.

Dowód:

pismo powódki z dnia 7.03.2016r.wraz z potwierdzeniem odbioru w dniu 14.03.2016r. (k- 25-27)

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku powódki nie była sporna (art. 822 § 1 i 2 kc). Poza sporem było również, że dotychczas pozwana wypłaciła powódce kwotę 500 zł, tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku z dnia 13.04.2015r.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość. (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

W świetle okoliczności niniejszej sprawy, w wyniku ustaleń, dokonanych na podstawie rzetelnych i wiarygodnych opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i neurologii, dokumentacji medycznej, dołączonej do pozwu oraz zeznań świadka i powódki, Sąd podzielił jej stanowisko, że wypłacona dotychczas przez stronę pozwaną kwota 500 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, zaistniałą, w związku z wypadkiem z 13.04.2015r., jest stanowczo za niska.

Odpowiednim i adekwatnym do rozmiaru krzywdy będzie zadośćuczynienie w kwocie 5.000 zł. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, młody wiek powódki, rozmiar cierpień, odczuwanych przez nią w związku z dolegliwościami bólowymi, koniecznością poddania się leczeniu i rehabilitacji, w celu odzyskania sprawności, rezygnacją z aktywnego trybu życia. Będący następstwem tego wypadku uraz kręgosłupa szyjnego, wywołał długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki, oceniony przez biegłego ortopedę w wysokości 2%. Do chwili obecnej powódka odczuwa bóle i zawroty głowy, bóle kręgosłupa szyjnego, które nasilają się szczególnie przy zmianach pogody, przy niewielkim wysiłku fizycznym i zmuszają ją do przyjmowania leków przeciwbólowych oraz utrudniają czynności życia codziennego, przy czym, jak stwierdził biegły ortopeda, w przyszłości wskazana będzie kontynuacja leczenia usprawniającego odcinka szyjnego kręgosłupa. Miarkując zadośćuczynienie, Sąd miał także na uwadze, że w następstwie wypadku powódka odczuwa lęki przed korzystaniem z komunikacji miejskiej oraz ma koszmary senne, w których ponownie przeżywa wypadek. Jednakże, skoro nie korzystała z pomocy psychiatry czy psychologa, można uznać, że nasilenie tych cierpień nie było duże. Niewątpliwie przedmiotowy wypadek był stresującym wydarzeniem w jej życiu, jednakże powódka nie wykazała, aby, na skutek tego wypadku, doszło u niej do powstania rozstroju zdrowia psychicznego, utrudniającego prawidłowe funkcjonowanie w życiu codziennym (brak było wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychiatry). Gołosłowne (poparte jedynie zeznaniami matki powódki i samej powódki) były przy tym jej twierdzenia, aby następstwem tego wypadku była konieczność rezygnacji z wykonywania ćwiczeń na siłowni, utraty przytomności czy problemy z koncentracją – w szczególności nie znalazło to potwierdzenia w opiniach biegłych lekarzy, zaś zgłaszane przez powódkę dolegliwości bólowe głowy, szyi i barku mają charakter subiektywny. Mając przy tym na uwadze, że powódka nie wykazała – jako następstwa wypadku – rozstroju zdrowia pod względem neurologicznym, gdyż z opinii biegłej neurolog J. S. jednoznacznie wynika, że doznany w

wypadku uraz nie wywołał żadnych następstw zdrowotnych u powódki pod tym względem – Sąd oddalił powództwo w dalszej części.

Uwzględniając fakt, że dotychczas pozwana wypłaciła powódce kwotę 500 zł, zasądono na rzecz powódki kwotę 4500 zł, uzupełniając zadośćuczynienie za krzywdę, doznaną w wypadku z dnia 13.04.2015r. Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądono od dnia 29 marca 2016r., co znajduje uzasadnienie w treści przepisów art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817 § 1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgłaszając wcześniej szkodę, powódka sprecyzowała swoje żądanie w piśmie z dnia 7.03.2016r., gdzie wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 5.500 zł, tytułem zadośćuczynienia, wyznaczając termin 14 dni od doręczenia, co miało miejsce w dniu 14.03.2016r. (k-27). Termin zapłaty minął bezskutecznie w dniu 28 marca 2016r. Odsetki za opóźnienie należą się od dnia następnego po upływie wyznaczonego terminu zapłaty. Zarzut pozwanej, że odsetki mogą być liczone dopiero od chwili wyrokowania nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty zawiadomienia o wypadku. Uchybienie temu terminowi rodzi odpowiedzialność z tytułu ustawowych odsetek za zwłokę - art. 481 k.c. W razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym, odsetki należą się poszkodowanemu od chwili zgłoszenia przezeń roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia. Zgodnie z art. 455 k.c., w tej bowiem chwili staje się wymagalny obowiązek sprawcy szkody do spełnienia świadczenia. Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika powinien być "niezwłoczny" rozumiany jako "realny", to jest taki w którym dłużnik przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy będzie w stanie dokonać zapłaty. Orzeczenie Sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego (por. wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r. II CSK 434/09, wyrok SN z dnia 11 lutego 2010 r. I CSK 262/09, wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06; wyrok SA w Warszawie z dnia 28.10.2011r., VI ACa 247/11, LEX nr 1103602). Obecnie funkcja odszkodowawcza odsetek przeważa nad ich funkcją waloryzacyjną. W tej sytuacji zasądzanie odsetek od daty wyrokowania prowadzi w istocie do ich umorzenia za okres przed datą wyroku i stanowi nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika, skłaniając go niekiedy do jak najdłuższego zwlekania z opóźnionym świadczeniem pieniężnym, w oczekiwaniu na orzeczenie sądu znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres (tak: wyrok SA w Warszawie z dnia 28.10.2011r., VI ACa 247/11, LEX nr 1103602; wyrok SA w Katowicach z dnia 24 lipca 2008 r., V ACa 252/08).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono, jak w punkcie I i II wyroku.

Orzeczenie o kosztach w pkt II wyroku oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 109 § 1 i 2 kpc. Powódka wygrała sprawę w ~ 82%, poniosła koszty w kwocie 2801,44 zł, w tym: opłata sądowa od pozwu (275 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), wynagrodzenie pełnomocnika, będącego adwokatem w stawce minimalnej (2400 zł), wydatki pełnomocnika na dojazd samochodem do Sądu w Kłodzku z siedziby kancelarii we W. i z powrotem (109,44 zł - zgodnie z wyczeniem przedstawionym na rozprawie, przyjmując, że samochód, z którego korzystał, spala średnio 12 litrów paliwa na 100 km, oraz cenę paliwa w wysokości 4,56 zł/l). Strona pozwana poniosła koszty w kwocie 3117 zł, w tym: opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (2400 zł), wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego (700 zł). Łącznie koszty procesu w sprawie wyniosły 5918,44 zł, z czego powódka powinna je ponieść, zgodnie z wynikiem procesu, w 18%, tj. w kwocie 1065,32 zł. Skoro poniosła je faktycznie w kwocie wyższej, zasądono na jej różnicę (2801,44 – 1065,32 = 1736,12).

Z zaliczki uiszczonej przez pozwaną w kwocie 700 zł, wpisanej pod poz. 5-8845282, pokryto wynagrodzenie biegłej J. S. w kwocie 226,66 zł (k-172) oraz w dalszej części pozostała kwota 473,34 zł, zaliczono na poczet wydatków, poniesionych tymczasowo przez SP na wynagrodzenie biegłego M. J., zgodnie z postanowieniem z dnia 28.03.2017r. (k-103 i 181). Poza tym, w toku postępowania Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki na wynagrodzenie biegłego M. J. w kwocie 817,53 zł (898 + 224,50 + 168,37 = 1290,87 – 473,34 = 817,53), które – zgodnie z wynikiem procesu – obciążają powódkę w 18 %, pozwaną zaś w 82 %. Orzeczenie w pkt III wyroku oparto na przepisie art. 113 ust. 1

ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U.2016, poz. 623) w zw. z art. 100 zd. 1 i art. 98 § 1 kpc.